

האירוסים פורחים בתל-אביב

ביום שישי, ב' בכסלו, עם ראשית הגשם, שהביא שמחה לליבי כחקלאי, הייתי בהופעת "האירוסים" – זמרי בית-אלפא, שנערכה ב"צוותא" בתל-אביב. גם בזמן ההופעה ובעיקר לאחריה הרגשתי רוממות-רוח וגאווה על כך שאלה הם פני קיבוצי. השירה החמה, הקולחת, הנקיה והתרבותית שידרה לקהל אופטימיות ונוסטלגיה. והקהל מצדו לא חסך בגילויי הנאה והערכה. שירת היחד ושירת היחיד בעבודיו היפים של עוזי אסנר המוביל את הלהקה כבר יותר מעשרים שנים תרמו להופעה המלוכדת של הלהקה.

גם רגע מרגש ונוגע ללב לא חסר. היה זה כשעוזי שיתף את הקהל בפרישתה של רחל"ה פאר מהלהקה. אי-אפשר להעביר את החוויה במלואה דרך מאמר כתוב. צריך היה להיות נוכח באולם בשביל לחוש מהי תרבות.

לא יכולתי שלא להרהר במאבק להישרדות שמלואה את הלהקה בביתה – אצלנו בקיבוץ. אכן, קשיים בחיינו, אבל בכדי להתגבר עליהם נחוץ לנו, כחברה, להבין שגם זה תורם לכוחנו הקולקטיבי. כמה קשה לשכנע את המתנגדים – שבטוחים שאם יחסכו את עלות התרבות – ייצאו למרחב הכלכלי. ותמונה סוריאליסטית (כבחלום...) עלתה בדמיוני: הרי לנו "ענפים" לכליים שעליהם נשען הקיבוץ. פלחה, פרדס וכרם-שקדים, לול ורפת ומחצבה, טכנולוגיות נגריה ועוד. וברגע של התעלות-רוח, כשנרצה לחגוג ולערוך כירה מכל-טוב הקיבוץ – הרי ללא אותו שאר-רוח – תהיה זו התבהמות. דוקא המסגרת התרבותית של חיינו, בדמות להקת נוגנים, להקת זמר (שעדין קיימת אצלנו) או כל כלי-תרבותי אחר נותנים את הכח לקיומנו כחברה.

וכדברי מרטין בובר ב"האור הגנוז": **כל עוד הנר דולק – ניתן לתקן.**

ואני רוצה לבקש מכל חברי בקיבוץ – הבה נשמור על כבודנו. נתמוך במלוא כוחנו בשמירה על המעט הקיים עדין בתחום "בנין-העל". ואם כיום בשביל לשרוד – משתתף כל חבר בלהקה באופן אישי בתרומה כספית – בל נקצץ אנחנו, הקולקטיב, בשמירה על נכס תרבותי זה.

עלו והצליחו. יישר כח!

יהודה גולני